

Pak počkal, až pěna trochu zaschla, a mezitím počítal maminčiny lahvičky s šamponem, dózy s krémem, rtěnky a kosmetické štětce.

Nakonec ze sebe pěnu umyl žínkou, vydrbal se dosucha ručníkem a oblékl se.

To celé mu trvalo přibližně tak dlouho, jako potřebuje pavouk k utkání sítě. Tedy takové, do které lapí maximálně malou odpolední svačinu. Netrvalo to tedy zrovna moc krátce, ale také ne celou věčnost, uvažoval Eda. A koneckonců dělal jen *to*, co po něm chtěla maminka.

Po umytí si Eda sedl ke stolu v kuchyni a začal z chleba vykusovat zaječí krajíc. Dokud nepřišla maminka. Co dělala mezitím ONA, to Eda nevěděl. A nejspíš to byly zase jen věci, které dělat *chtěla*: uklízet, platit složenky, nacpat prádlo do pračky a zapnout ji... prostě typické maminčiny záležitosti.

Maminka se podívala na Edu, pak na toustového zajíce a pak na hodiny. Pak si prohlédla úplně všechno kolem, protože za-

Celkem to bylo 27 kusů.

koulela očima. Tak důkladně, že měl Eda pocit, že ten pohyb slyší. Byl to docela tichý a dutě znějící šelest, který maminčino koulení očima provázel. Jako kulička kutálející se v lepenkové roličce. Jen ještě mnohem tišší.

Eda to vždycky zaslechl jen na úplně kratičký okamžik, protože po zakoulení očima si maminka zhluboka povzdychla a pak si něco zabručela a zamumlala a poté o něco hlasitěji pravila: „Edo, podívej se na hodiny!“

Nic víc neřekla. Eda se podíval na hodiny.

Kolik na nich bylo, to ještě přečíst nedokázal. A to přece maminka věděla. Proč se tedy měl na ně dívat? Eda maminku nechápal – závažnost situace ovšem ano. Vřítíl se do předsíně, vklouzl do svých rychlobotek na suchý zip, popadl bundu a pak za ním zapadly dveře bytu, ne ovšem tak tiše jako obvykle. A už s maminkou za ruku letěli dolů z 84 schodů, bez jediného vtípku, jediné příhody nebo jediné písničky. Celou cestu až dolů do přízemí.

A vypadaly jako obvykle: kulaté, žluté, se dvěma ručičkami a dvanácti číslicemi.